

Sygn. akt I CSK 1665/22

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z wniosku J. K.
przy uczestnictwie D. K.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym 9 listopada 2022 r. w Izbie Cywilnej,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika
od postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu
z 28 czerwca 2021 r., sygn. akt XV Ca 1144/20,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną,**
- 2. zasądza od D. K. na rzecz J. K. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 28 czerwca 2021 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu, po rozpoznaniu apelacji uczestnika – D. K., od postanowienia Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim wydanego w sprawie o podział majątku wspólnego między uczestnikiem a wnioskodawczynią J. K., częściowo zmienił zaskarżone orzeczenie, obniżając wysokość należnej wnioskodawczyni spłaty oraz modyfikując sposób rozłożenia jej na raty.

Uczestnik wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., oznaczając wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 200 371,14 zł.

Wnioskodawczyni w złożonej odpowiedzi na skargę kasacyjną domagała się odmowy przyjęcia jej do rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawach o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej skarga kasacyjna jest niedopuszczalna, jeśli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 150 000 zł (art. 519¹ § 2 k.p.c.). Zgodnie z utrwalonym poglądem Sądu Najwyższego w sprawach tego rodzaju, w razie zaskarżenia orzeczenia co do istoty sprawy, wartości przedmiotu zaskarżenia nie wyznacza wartość całego dzielonego majątku, lecz wartość konkretnego interesu (roszczenia, żądania) lub składnika majątkowego, którego dotyczy środek odwoławczy. W związku z tym zazwyczaj wartość przedmiotu zaskarżenia nie może przekraczać wartości udziału przysługującego skarżącemu. Odstępstwa od tej reguły mają miejsce w razie podważania przez skarżącego samej zasady podziału, objęcia lub nieobjęcia orzeczeniem poszczególnych rzeczy lub praw albo rozliczenia nakładów. Jednocześnie podkreśla się, że wskazana przez skarżącego w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest wiążąca ani dla sądu drugiej instancji, ani dla Sądu Najwyższego i podlega weryfikacji na podstawie akt sprawy, z pominięciem zasad określonych w art. 25 i 26 k.p.c. (zob. postanowienia SN z: 21 stycznia 2003 r., III CZ 153/02, OSNC 2004, Nr 4, poz. 60; z 20 lutego 2015 r., V CSK 239/14; z 18 marca 2015 r., III CSK 419/14; z 19 czerwca 2015 r., IV CZ 16/15; z 6 listopada 2015 r., II CZ 76/15; z 14 lutego 2020 r., II CSK 510/19).

Skarga kasacyjna w rozpoznawanej sprawie została oparta na twierdzeniu, że Sąd Okręgowy niezasadnie zasądził na rzecz wnioskodawczyni kwotę 51 000 zł z tytułu sprzedaży zwierząt inwentarskich oraz nie uwzględnił nakładów poczynionych przez skarżącego z majątku osobistego na majątek wspólny w kwocie 149 317,14 zł. Celem skarżącego było zatem uwolnienie się od obowiązku zapłaty na rzecz wnioskodawczyni 51 000 zł oraz uzyskanie od niej zwrotu poniesionych nakładów. Gdyby nawet przyjąć, że żądanie zwrotu nakładów w okolicznościach sprawy mogło być przez skarżącego skutecznie dochodzone, to przy nakładach o wartości 149 317,14 zł, uczestnik mógłby domagać się zwrotu połowy tej sumy, tj. kwoty 74 658,57 zł. Prawidłowo określona wartość przedmiotu

zaskarżenia w sprawie wynosi tym samym 125 658,57 zł i nie przekracza 150 000 zł. Składa się na nią wartość roszczenia o zwrot połowy wartości nakładów poniesionych przez uczestnika na majątek wspólny z majątku osobistego – 74 658,57 zł oraz zasądzona na rzecz wnioskodawczyni kwota 51 000 zł.

Z powyższych względów skargę kasacyjną należało uznać za niedopuszczalną, co prowadziło do jej odrzucenia (art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 2 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i 13 § 2 k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z § 4 pkt 8 i § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[as]